

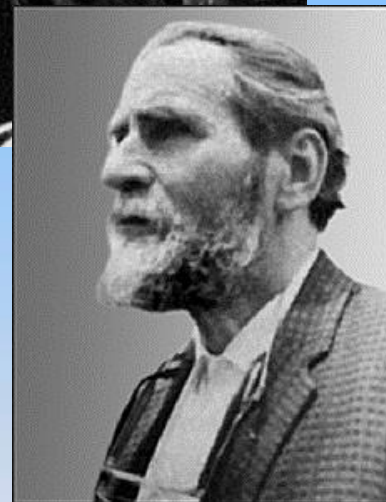

Українська література за межами України

Українська діаспора — збірне визначення української національної спільноти поза межами українських земель (етнічної української території), яка відчуває духовний зв'язок з Україною

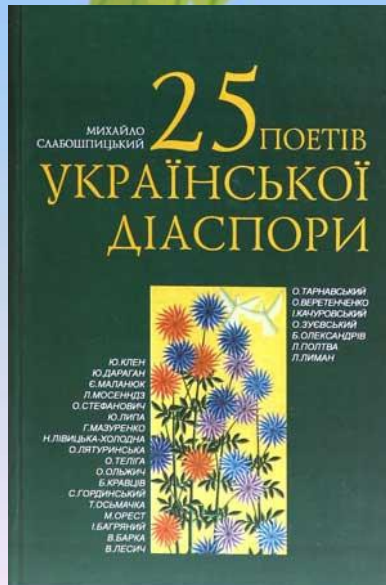

Творчість таких письменників-емігрантів, як І. Багряний, Є. Маланюк, У. Самчук, В. Барка, Т. Осьмачка, О. Олесь та багатьох інших — це наша спадщина, твори, які несуть правду про ті часи, твори, в яких історія не переписувалась

*Однією з провідних тем
поетів-емігрантів є мотив
туги за батьківщиною,
мотив викриття
тоталітарного режиму,
який заважав жити в
Україні щасливо і вільно*

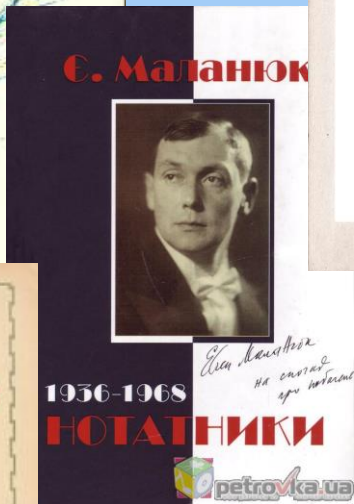
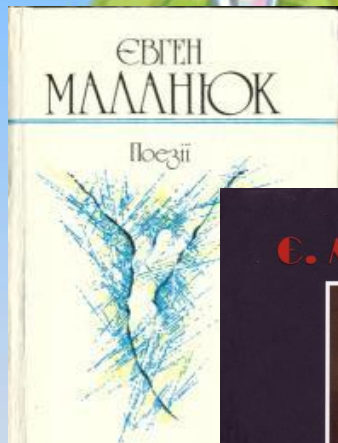

Євген Маланюк (1897 – 1968)

Євген Маланюк

Євген Филімонович Маланюк народився 20 січня 1897р. в Ново-Архангельську на Херсонщині в родині українських інтелігентів. Спочатку він навчався в реальній школі в Єлисаветграді, а потім — у Петербурзькому політехнічному інституті. У 1914 р. юнак подав документи до Київської військової школи, яку закінчив, отримавши звання офіцера

1920р. разом з Армією УНР Маланюк емігрував, спочатку жив у Каліші в таборі для інтернованих українських частин.

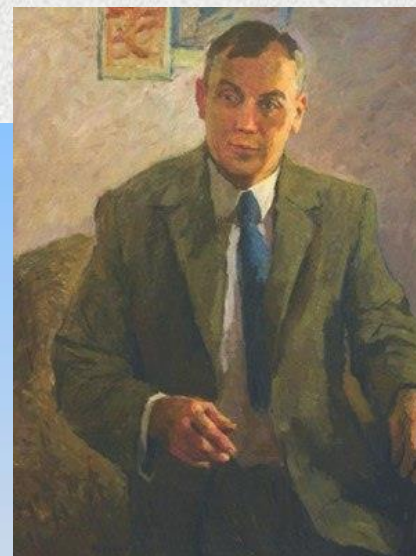
У 1922 р. він разом з Ю. Дараганом заснував журнал «Веселка». Наступного року він закінчив Подєбрадську академію в Чехо-Словаччині, отримав диплом інженера, працював за фахом у Польщі. У 1925р. у Подєбрадах вийшла поетична збірка Є. Маланюка «Стилет і стилос», у 1926р. у Гамбурзі вийшла книжка «Гербарій». 1929р. — Є. Маланюк очолив у Варшаві літературне угруповання «Танк».

«На хресті слова розіп'ятий»

*Завжди напружено, бо завжди -
проти течій.
Завжди заслуханий: музика, самота.
Так, без шляху, без батька,
без предтечі.
Так - наспростець - де сплює мета.*

Євген Маланюк

Євген Маланюк в останні роки життя (Нью-Йорк)

Євген Маланюк — одна з найяскравіших постатей вітчизняної літератури ХХ ст., її безумовний класик. Усією своєю творчістю він прагнув сприяти відродженню української держави для сильної та самобутньої української нації

Тодось Осьмачка (1895 – 1962)

Феодосій Степанович Осьмачка народився 16 травня 1895 р.
в с. Куцівці тодішнього Черкаського повіту Київської губернії в
родині селянина.

- 1925 року виходить друга книжка поезій - "Скитські вогні", яку можна було б назвати гімном українському степові :

« Гей, степе мій,
Підпер ти ріками моря,
Щоб не схитнулися вони
На ниви хлібороба... »

Творчість Осьмачки позначена впливом поетики символізму та експресіонізму. Перша друкована збірка

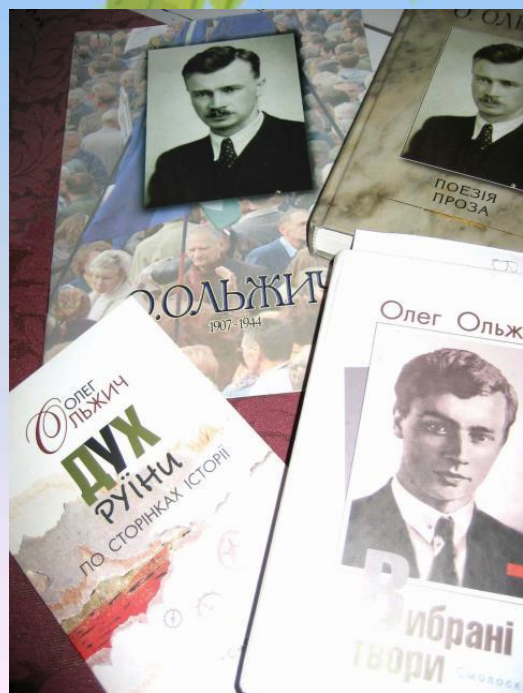
Т. Осьмачки «Круча» вийшла 1922 р. У ній поет спробував творчо осмислити нещодавні події громадянської війни та голоду 1921 р.

О, вітре, всі мури земного впадуть,
Як серце обернеш у сурму!
Найвищі-бо вежі духовності ждуть
Твого шаленого штурму.

Олег Ольжич

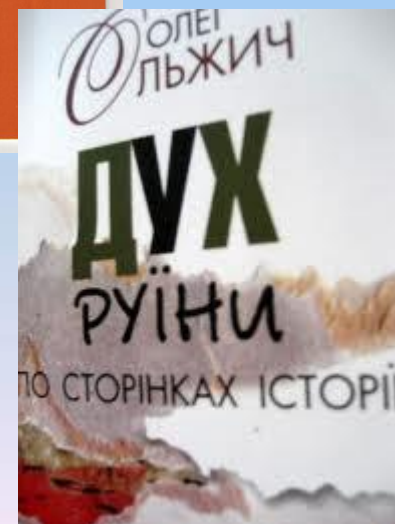
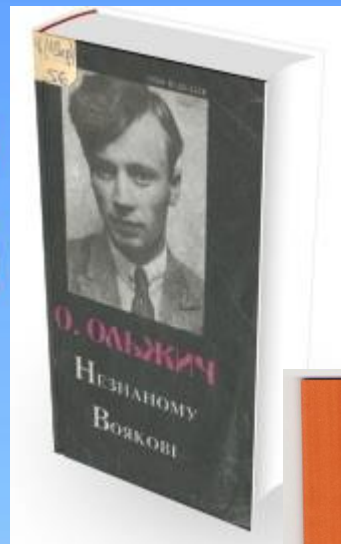
1907–1944

*Ольжич — один із псевдонімів
Олега Кандиби (М. Запоночний,
Д. Кардаш, К. Костянтин,
О. Лелека), син Олександра
Олеся, народився
8 липня 1907р. у Житомирі.*

У 1923р. він, виїхавши разом з матір'ю з України, охопленої чадом класової ненависті, в Берліні нарешті зустрівся з батьком, який перед цим склав обов'язки повпреда УНР у Будапешті. Невдовзі родина Кандиб переїхала до Горніх Черношинець під Прагою

Збірки Олега Ольжича «Рінь» (Львів, 1935), «Вежі» (Прага, 1940), «Підзамчя» (1946) відмінні як за змістом, так і за формою. Першій та останній властива витонченість поетичного стилю, інтелектуальна напруга, в якій вчувається почерк ученого.

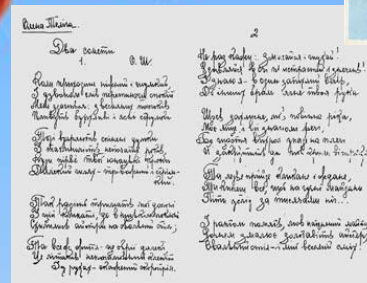

Олена Теліга (1906 – 1942)

Справжнє ім'я — Олена Іванівна Шовгенева

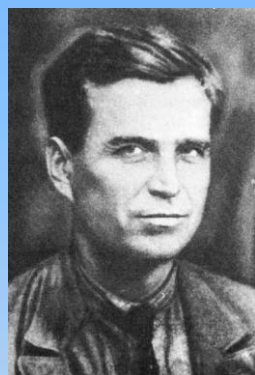
*Народилась **21 липня 1906 року** в Іллінському під Москвою в інтелігентній, напівбілоруській-напівукраїнській родині: мати — дочка православного священика; батько Іван Опанасович Шовгенів — знаний фахівець, гідротехнік-практик. Коли дівчинці було п'ять років, Шовгенови переїхали до Петербурга.*

ОСНОВНІ ТВОРИ:

Поезії «Сучасникам»,
«Радість», «Пломінний день»,
«Поворот», «Мужчинам»,
«Чоловікові», «Життя»,
«Відповідь»
«Напередодні», «Літо»,
«Вечірня пісня»

Спадщина Олени Теліги невелика за обсягом, але вельми значна за своєю сутністю і публіцистичною спрямованістю, характерною для поетів «празької школи».

*Письменники-емігранти витворили довкола себе потужні
силові поля «аристократизму духу», стали осередком
формування нового типу українця, який зумів
інтелектуалізувати чуттєву стихію української
ментальності, дисциплінував її, ввів у тверді береги
перспективної форми, надав українському рухові чіткого
спрямування.*